

LÁSZLÓFFY CSABA
Ő nem te vagy?

(Borges után szabadon)

Babits Mihály emlékének, aki félni is csodálattal tudott

*A másik, akit elhagytál (hol is?),
 mögöttes én – bár könnyen meglehet:
 váratlanul eléd áll, és komisz
 fölényrel gúnyol, packázik veled;
 tetteidre kíváncsi, néha hisz
 benned, máskor kikezdi hiteled
 („muszáj volt feláldozni magad is?”),*

*mert közben ő már sejti veszteted.
 Barbár, eretnek és esendő örmény!
 mennyi forrt fel, hígult (mindegy, kiből);
 ha bölcsesség kevés volt, jött a böjt,
 hogy megtanítsd – esély, vagy ősi törvény –
 a másik árvább(?) bűnösebb(?)feled
 begyűjteni az elpazarolt sejteket.*

Jambikus lejtésben

*Csak a három lépés távolság. Csak az el-
 vegyülés. Csak a meztelen combodra ki-
 lötytyentett forró feketekávé, csak a
 még lemosható régi rozsdafoltok.
 Csak a nagy-nagy fogadkozások új-
 feszültségű idejének emlékezet-
 kihagyása; csak a térszűkület. Csak
 a de gustibus non est disputandum;
 csak a kinek mi dukál; csak az eklek-
 ticizmusnak kitett gének önkéntes
 menekülése. Csak a kishitűség
 fúriái (miként a nagy, nemes fát
 alattomosan vagdosó kislejtés),
 s az ugyanolyan terrorral fenyegető
 más standardokra s kánonokra épülő
 új szabály. Csak a kiszemelt bűnbak ki-
 nagyított sematikus plakátarca a
 szélvihartól cibált, szakadozott fal-
 ragaszokon. Csak a globalizáció
 Eurovízió-mosolyú réme. Csak egy
 be nem fejezett vers megtört, rákos /gé-
 ge/ vége -----*